

и упоритъ, което се е втълпило у него въ главата, то ва нѣма да и тржнешъ и съ клещи. Разсърденийтъ младъ Катхрджия пристигна въ Едрене и отиде право при мустакатийтъ чаушия. Той си имаше тескере и него го записаха простъ рѣдовой казакъ. Чудна е сждбата на тойзи Българинъ: ожени се, не видѣ вѣнчаната съ него жена и отиде та стана казакъ. Въ млада България, както въ старата Полша, когато домжчнѣше нѣкому, той бѣгаше въ Запоражѣто да се записва казакъ.

Въ Сливенъ мютесарифина се разшета. Царската поша разграбиха у него подъ носѣтъ; мютесарифина, чедовѣкъ пѣргавъ, смѣлъ и грижливъ, не дрѣмаше; той тутакси въсвѣдна конѣтъ и отиде да търси, но нищо не намѣри, даже не попадна въ диритѣ на каквото и да е налучване. Той распращаше телеграмми по всичкитѣ градове и паланки на санджака; испрати въ обиколки ваптинѣ, тептишитѣ и кърсердаритѣ, пораспрати тукъ—тамъ за разузнавание ефендетата, имамитѣ, дервишиѣ, поповетѣ и раввинитѣ, обѣща награди, даже раздаде като задатѣкъ бакшиши, защото той е сановникъ щедъръ, харчи не само царската хазна, но и своитѣ пари не жалѣе за царската служба, за да докаже своята добросѣвѣстность и рѣдовность. Нѣма нищо—нито слухъ, нито дири! Ако не сж правителственитѣ запитвания отъ Русчукъ и Стамбулъ, самъ мютесарифина би помислилъ че нищо не се е случило, а той сънувалъ.

Старийтъ мюфтия се досѣща. Кадия, чедовѣкъ учень, опитенъ въ управлението, по правилата на тайнимата изслѣдва дѣлото на мѣстото, събиралъ отъ всички свѣдѣния и всѣяко распитвалъ, а послѣ се залови да вади заключение и се стараяше по тройното правило да опредѣли вѣрното искомо отъ неизвѣстнитѣ данни. Бейоветѣ, лихи авджии за такава охота, не можаха да достигнатъ по диритѣ до колибитѣ. Въ Сливенъ, отгдѣто отъ незапомнени врѣмена сж излѣзли въ Балкана и по цѣла България най-много славни хайдути и похватни киседжии, не твърдѣ вѣрваха за джинове, вампири и даже за дяво-